Cât priveşte pe cei ce au încercat, în româneşte, descrierea fenomenologică a neantului, credem că fenomenologia fiind reducere la esenţă şi neantul caracterizându-se tocmai prin lipsa acestei esenţe, descrierea aceasta a neantului nu poate fi decât o descriere a *funcţiunilor* logice ale conceptului nefiinţei, adică a relaţiilor lui cu ceea ce nu e el însuşi (deci, nu o descriere fenomenologică). Altfel, n-ar putea fi decât o simplă împreunare de sunete: *flatus vocis*.

2. Nu există imposibilitate absolută

O altă consecinţă imediată a acestei slăbiciuni a negaţiei, strâns legată de cea dinainte, este inexistenţa, pentru român, a imposibilităţii absolute.

Dacă existenţa are un sens esenţial regional, adică, dacă tot ce este e într-un anumit fel şi dacă negaţia, operând asupra a ce este, nu poate pune în discuţie decât felul lui de a fi şi regiunea, iar nu faptul de a fi – se înţelege că nu există imposibilitate absolută de a fi. Orice poate fi luat în consideraţie într-un fel, *este*, cel puţin într-un sens, acela în care e luat în consideraţie; iar discuţia nu se poate